HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אכלה סמדר ר' יהושע אומר רואין אותן כאילו הן ענבים עומדות ליבצר וחכ"א רואין כמה היתה יפה וכמה היא יפה רבי שמעון בן יהודה אומר משום רבי שמעון בד"א בזמן שאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים אבל אכלה פגים או בוסר רואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר קתני מיהת וחכ"א רואין אותן כמה היתה יפה וכמה היא יפה ולא קתני בששים אלא מאי אית לך למימר בששים ה"נ בששים אמר אביי ר' יוסי הגלילי ור' ישמעאל אמרו דבר אחד ר' יוסי הגלילי הא דאמרן רבי ישמעאל דתניא[ו] מיטב שדהו ומיטב כרמו ישלם מיטב שדהו של ניזק ומיטב כרמו של ניזק דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר לא בא הכתוב אלא לגבות לניזקין מן העידית וק"ו להקדש ולא תימא כרב אידי בר אבין דאמר רב אידי בר אבין כגון שאכלה ערוגה בין הערוגות ולא ידעינן אי כחושה הואי אי שמינה הואי דאמר קום שלים שמינה במיטב דאיכא השתא דהכי לא אמרינן מאי טעמא המוציא מחבירו עליו הראיה אלא במיטב דלקמיה ומאי ניהו כי היאך דסליק אמר מר ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש במה דברים אמורים שאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים הא סמדר רואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר אימא סיפא אכלה פגים או בוסר הוא דרואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר הא סמדר רואין אותן כמה היא יפה וכמה היתה יפה אמר רבינא כרוך ותני בד"א בזמן שאכלה לולבי גפנים ויחורי תאנים אבל אכלה סמדר פגין או בוסר רואין אותן כאילו ענבים עומדות ליבצר אי הכי ר"ש בן יהודה היינו רבי יהושע איכא בינייהו כחש גופנא ולא מסיימי אביי אמר מסיימי ומסיימי מאן תנא דחייש לכחש גופנא ר"ש בן יהודה היא דתניא[ז] ר"ש בן יהודה אומר משום ר"ש בן מנסיא אונס אינו משלם את הצער מפני שסופה להצטער תחת בעלה אמרו לו אינו דומה נבעלת ברצון לנבעלת באונס אמר אביי הני תנאי ור"ש בן יהודה אמרו דבר אחד רבי שמעון בן יהודה הא דאמרן הני תנאי מאי היא דתניא רבי יוסי אומר נכי חיה בן עזאי אומר נכי מזונות מ"ד נכי חיה כ"ש נכי מזונות ומ"ד נכי מזונות אבל נכי חיה לא דאמר ליה אתתא דידי פקיחא היא ולא מבעיא חיה רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע עבוד עובדא כוותיה דר"נ בששים לישנא אחרינא רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע שמו דקלא אגב קטינא דארעא [א]והלכתא כוותיה דרב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע בדקלא דארמאה [ב]והלכתא כוותיה דריש גלותא בדקלא פרסאה אליעזר זעירא וטעמייהו משום דאינו נבעלת באונס לנבעלת ברצון כדקאמרי: **אונס** אינו משלם את הצער. בפרק אלו נערות (כתובות דף לט. ושם)[ח] גבי הא דתנן האונס נותן את הנער בעי בגמרא נער דמאי אע"פ דדבר פשוט הוא שיש נער גדול בתולה שנבעלה מתחילה כשמשיר בתולה ורוב קטנות חולות מזה היינו משום דנער דהשרת בתולים פשיטא ליה דלא משלם לפי שסופה להצטער תחת בעלה דתנא דמתניתין דהתם חייש לכחש גופנא מדקתני שהאונס נותן את הנער ומפתה פטור ומדפטורינן מפתה אלמא חייש לכחש גופנא מה שסופה להצטער תחת בעלה הלכך בעי נער דמאי:

סמדר. ענבים דקין בהתחלתן לאחר שפרחו מיד: [ה] **ומה היא יפה.** הקרקע ליימכר כשהיא סמדר ולהקל באו: **בד"א.** [ב] בנישומין אגב קרקע: **בזמן שאכלה לולבי גפנים.** [ג] האשכולות נראה בחניטת הגפנים ויכר ועדיין לא פרח להיות הענבים גמורים והוא לולב וכן יחור בתאנים: **אבל אכלה פגים.** בתאנה או בוסר בענבים שהן כפול הלבן והוו כפירות גמורים רואין אותן כו': **נזקין מן העידית.** אותה שומא ששמו ב"ד מאה או מאתים יגבה קרקע במאה או במאתים מן העידית שבנכסיו: **ולא תימא.** דהאי מיטב של ניזק דקאמר ר' ישמעאל וקשיא לן בפ"ק[ד] אכלה כחושה משלם שמינה ותרלה רב אידי כגון שאכלה כו' דהמוציא מחבירו עליו הראיה וכחושה הוא דמשלם אלא מאי מיטב דניזק דקאמר ר' ישמעאל לאו בספיקא מיירי וה"ק אותה ערוגה שאכלה יצאם כפי מה שהיתה ראויה להטיב ולהשביח לקמיה: **כי היאך דסליק.** בימות הקליר: **סמדר.** לאחר שפרחו הענבים מיד ולולבין קודם שפרחו: **לרוך ותני.** הוסיף סמדר עמהם במשנה: **כחש גופנא.** לגנות מן המשלומין מה שיכחישו הענבים בגפנים אם יעמדו שם עד הבציר שתמיד יונקים לחלוח הגפן: **אמר מסיימי ומסיימי ומאן תנא דחייש לכחש גופנא ר"ש.** דשמענא ליה בדוכתא אחריתי: **שסופה להצטער.** אלמא מנכין מן המשלומין כפי מה שעתידה להכחיש: **נכי חיה.** בדמי ולדות קמיירי דמנכה לו מה שהבעל עתיד ליתן בשכר המיילדת ומזק האשה שהיא מזוקה ומצטערת עכשיו יותר משיש לה חיה הרי הוא משלם לאשה מזק ועצר ומנא הכל בכלל ומדמי ולדות שהוא נותן לבעל מנכין שכר חיה: **נכי מזונות.** שהוא צריך להוסיף על מזונות אשתו בימי קישויה והשתא אין קישוי. אלמא מנכינן מה שהוא עתיד להוליד: **דקלא פרסאה.** חשוב הוא מאד ונישוא בפני עצמו: מסאני

אכלה סמדר ר' יהושע אומר רואין אותן כאילו הן ענבים עומדות ליבצר. ואפילו אם נתקלקל המשויירת משלם כענבים העומדות ליבצר ודוקא בסמדר דענבים פעמים שאלו מתקלקלים ואלו מיצוים לפיכך אין מיצוין במשויר אבל תבואה רגילה להתקלקל כולה יחד ובחזיז מודה ר' יהושע או כרבי יוסי הגלילי או כרבנן ובתבואה גדולה כמו סמדר בענבים יקבור כמשויר שבו אי נמי בתבואה לא קנסו כל כך כמו בענבים ולא יהא נידון כמשויר שבו לרבי יהושע ונראה דאע"ג דאמר ר' יהושע רואין אותן כאילו עומדות ליבצר מ"מ שמין אותן אגב קרקע דהא ר"ש נמי קאמר הכי בפגים או בוסר וע"כ אגב קרקע שמין אותן כיון דלריכי לשדה [ג] ובפירות גמורים דוקא קאמר רבי שמעון דמשלם פירות גמורים במשנתנו:

ומאי ניהו כי היאך דסליק. הכא משמע דסבר אביי דפליגי דיידון במשויר שבו והקשה ר"ת דברים הנזקנין (גיטין דף מח: ושם) ס"ל לאביי דפליגי אי שיימינן בדניזק או בדמזיק וי"ל אע"ג דמשמע דפליגי אי בדמזיק אי בדניזק דהא תניא פ"ק (דף ז.) בהדיא מיטב שדהו של ניזק ומיטב כרמו של ניזק דברי ר' ישמעאל ר"ע אומר כו' מ"מ משמע ליה לאביי דבמשויר נמי פליגי מדקאמר ר"ע לא בא הכתוב דמשמע שרולה לומר לא בא הכתוב להחמיר על המזיק כמו שאמרת אלא דוקא לגבות לנזקין מן העידית לבד ואי בעידית לחודיה פליגי א"כ לא היה ר' ישמעאל מחמיר על המזיק טפי מר"ע אלא אדרבה היה ר"ע מחמיר טפי דאין חייב לגבות מעידית דניזק אם אין לו כדפרישית בפ"ק (דף ו: ושם ד"ה כגון): **ר' שמעון בר יהודה היינו רבי יהושע.** תימה אמאי לא קאמר כרוך ותני בד"א בזמן שאכלה לולבי גפנים וסמדר וי"ל דאשם דאין שייך לכלול סמדר בהדי לולבים דלא הוה ליה להזכיר לולבים אלא הכי ה"ל למימר בד"א בזמן שאכלה סמדר אבל בהדי פגים ובוסר שייך לכוללו שפיר דטעמא משום דחשיב כפגין:

איכא בינייהו כחש גופנא ולא מסיימי. וא"ת לימא תנא בתרא לטפויי ולהחמיר בתשלומין קאתי כדאמר בריש המוכר פירות (ב"ב דף לג.) וי"ל דאתי הכא דדלמא לא בא לטפויי כי אם על חכמים דאמילתייהו דרבנן קאי:

מאן תנא דחייש לכחש גופנא ר"ש היא. אביי לא לאפוקי רבנן דפליגי עליה דר"ש באונס קאתי דאינהו נמי חייש לכחש גופנא מה שסופה להצטער תחת בעלה הלכך בעי נער דמאי:

עין משפט נר מצוה

מה א ב מיי' פ"ד מהלכות שכ"ר ממון הלכה יד סמג עשין סז טוש"ע מ"מ סימן שלד סעיף ו:

תורה אור השלם

1. כִּי יַבְעֵר אִישׁ שָׂדֶה אוֹ כֶרֶם וְשִׁלַּח אֶת בְּעִירוֹ וּבִעֵר בְּשָׂדֵה אַחֵר מֵיטַב שָׂדֵהוּ וּמֵיטַב כַּרְמוֹ יְשַׁלֵּם: שמות כב ד

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה כמה היתה יפה: (ב) ד"ה בד"א דנישומין אגב: (ג) תוס' ד"ה אכלה כו' דלריכי לשדה דבפירות:

גליון הש"ס

גמ' כחש גופנא. עיין בב"מ דף קד ע"ב ובתוספות שם ד"ה סבר:

מוסף רש"י

מיטב שדהו של ניזק. שהמא משמע שאם אילמא בעירו ואכלה ערוגה של בית אחה בשדה אחירו שמין ערוגה יפה שאכל שדה הניזק ונותן לו דמיה ואפילו היתה זו כחושה (גיטין מח:) שאם אכלה ערוגה בשדהו שמין ערוגה משובחת של ניזק כמה יפה עכשיו עם פירותיה וכמה תהא יפה בלא פירות ונותן לו (לעיל ו:). לא בא הכתוב. להחמיר עליו לשלם יותר ממה שהזיק, אלא לגבות לנזקין, שיעור דמי מזקו כמות שהוא, מן העידית. שאם אין לו עשות ורולה לפרוע לו מקרקע משולה שלו לו מקרקע מעולה שלו (גיטין מח:) מן העידית של מזיק, דשמין ערוגה של ניזק לפי מה שהיא ואם מזיק בא ליתן לו קרקע בדמי מזקו, נותן לו מיטב שדותיו שהם אותן דמים (לעיל ו:). בגון שאכלה ערוגה בין הערוגות. והיו בהן כחושות ושמנות מעורבות זו אצל זו (גיטין מח:) ויש שם ערוגות שמנות וטעונות פירות הרבה, וכחושות וטעונות מעט, ולא יהעינן הך ערוגה הנאכלת מהי ניהו (לעיל ו:). המוציא מחבירו עליו הראיה. הא ניזק הוא מוציא מחבירו ועליו הראיה (שם) עליו להביא עדים לברר את הספק ולאוריתא היא (לעיל מו:) מי בעל הבית יגם אליהם, יגיש ראיה אליהם (גיטין מח:).